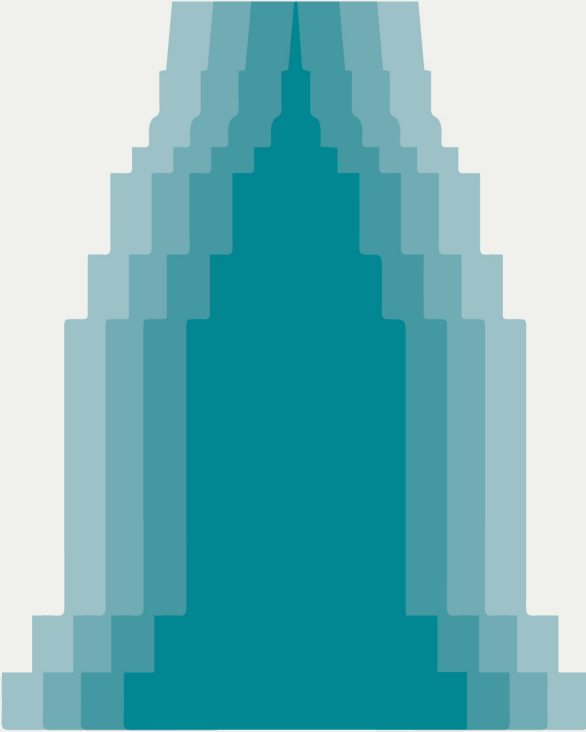

Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu

23.
Baskı
—

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Hüseyin
Can Erkin

FURKANI

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle* ve *Kumandanı Öldürmek* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Haşlanmış Harikalar Diyarı
ve
Dünyanın Sonu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

İmkânsızın Şarkısı	Karanlıktan Sonra
Zemberekkuşu'nun Güncesi	Fırın Saldırısı
Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında	Rüzgârın Şarkısını Dinle
Yaban Koyununun İzinde	Kumandanı Öldürmek
Sahilde Kafka	Doğum Günü Kızı
1 Q84	Mesleğim Yazarlık
Koşmasaydım Yazamazdım	Dans Dans Dans
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları	Pinball, 1973
Uyku	Sadece Müzik
Kadinsız Erkekler	Birinci Tekil Şahıs
Sputnik Sevgilim	Bir Kediye Terk Etmek
Tuhaf Kütüphane	Ortadan Kaybolan Fil

HAŞLANMIŞ HARİKALAR DİYARI VE DÜNYANIN SONU

Orijinal adı: Sekai no ovari to hahdo-boiruda-vandahrandō

© 1985 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Japanca aslından çeviren: Hüseyin Can Erkin

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2011

22. baskı / Aralık 2024 / ISBN 978-625-8090-14-7

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu

Haruki Murakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Hüseyin Can Erkin

Haşlanmış Harikalar Diyarı

Asansör, sessizlik, tombulluk

Asansör bir hayli ağır bir hızla yükselmeye devam ediyordu. Yalnız yukarı çıktığını sanmış da olabilirim. Ancak, kesin olarak bilemiyorum. Hızın o kadar yavaş olması yüzünden yön algılamam da yitip gitmişti neredeyse. Hatta, asansör aşağıya iniyor olabileceği gibi, olduğu yerde duruyor da olabilirdi. Fakat, oraya gelene kadarki koşulları düşününce, işime öyle geldiği için asansörün yukarı çıktığı yargısına varmıştım. Yalnızca bir tahmin. 12 kat çıkıp, üç kat inmeyi sürdürerek başladığım yere dönmüş de olabilirim. Bunu da bilemiyorum.

Bindiğim asansör, oturduğum apartmandaki kuyu kova-sını andıran basit asansörden her şeyiyle farklıydı. Her şey öylesine farklıydı ki, aynı amaçla üretilmiş, aynı mekanizmaya sahip ve aynı adı taşıyan bir makine düzeneği olduğunu düşünmek bile güçleşiyordu. İki asansörün varlık nedenleri, düşünülebilecek en uzak mesafe ölçüsünde birbirinden ayrıydı.

İlk olarak genişlik sorunu. Bindiğim asansör rahatlıkla ofis odası olacak kadar genişti. Çalışma masası, dolap ve etajer sığar, üstüne bir de küçük bir mutfak köşesi eklenebilirdi. Üç baş deveyle birlikte orta boy büyüklükte bir pal-miye ağacını sığdırmak da mümkündü. İkincisi, çok temizdi. Tezgâhtan yeni çıkma bir tabut kadar temizdi. Çevre duvarları ve tavanı, üzerinde tek bir leke bulunmayan paslanmaz

çeliktendi ve zemine de uzun tüylü, yosun yeşili bir halı serilmişti. Üçüncüsü, sanırım sessizdi. Ben içeri girer girmez kapılar sessizce –kelimenin tam anlamıyla sessizce– kapanmıştı, daha sonra da hiçbir ses duyamamıştım. Hareket ediyor mu, yoksa olduğu yerde duruyor mu belli olmayacak ölçüde sessizdi. Derin nehirler sessiz akar.

Bir diğer şey de, bir asansörde doğal olarak bulunması gereken birçok şey yoktu. Öncelikle, farklı düğme ve tuşların yerleştirildiği kontrol paneli. Kat tuşları, kapıyı açma-kapama tuşu ve acil durum düğmesi de yoktu. Hiçbir şey yoktu işte. Bu yüzden kendimi çok savunmasız hissediyordum. Sorun yalnızca tuşlar ve düğmeler değildi. Kat gösterge paneli, kapasite ve kullanım koşulları panosu ve üreticiye ait plaka da yoktu. Acil durum çıkışının nerede olduğu da belli değildi. Evet, tam anlamıyla bir tabut gibiydi. Ne şekilde düşünürsek düşünelim, asansörün itfaiye müdürlüğünden kullanım ruhsatı alabilmesi imkânsızdı. Asansör dediğimiz şeyin de, kendine özgü özellikleri olması gerekir.

O pürüzsüz paslanmaz çelik duvarlara bakarken, çocukluğumda bir filmde gördüğüm Houdini'nin sihirbazlık numarası aklıma geliverdi. Houdini, kat kat halat ve zincirle bağlanarak kocaman bir bavulun içine konuluyor, kapatılan bavul da zincir ve halatlarla bağlandıktan sonra Niagara Şelalesi'ne atılıyor ya da Kuzey Denizi'nde çevresi buzla örtülüyordu. Derin bir nefes alarak içinde bulunduğum durum ile Houdini'nin içinde bulunduğu durumu serinkanlılıkla karşılaştırmaya çalıştım. Vücudum bağlanmadığına göre daha avantajlıyım, ama numaranın püf noktasını bilmemek de en büyük dezavantajımdı.

Bırakın o numaranın püf noktasını bilmeyi, asansörün hareket edip etmediğini bile bilmiyordum. Genzimi temizledim. Nedense tuhaf bir ses çıkıverdi. Genzimi temizlerken çıkan ses, her zamanki gibi değildi. Yumuşak bir kil topak düz bir

duvara çarptığında çıkan ses gibi bir nebze ruhsuz bir sestti. Öyle bir sesin kendi vücudumdan çıkmış olabileceğine imkân veremedim. Emin olmak için bir kez daha genzimi temizlediğimde, sonuç yine aynıydı. Tekrarlamak faydasızdı, genzimi temizlemekten vazgeçtim.

Oldukça uzun bir süreyi öylece kımıldamadan geçirdim. Zaman geçiyor, ama kapı bir türlü açılmak bilmiyordu. Orada öylece *Adam ve Asansör* adlı bir sessiz filmi oynuyormuş gibi sessizce duruyordum. İçimdeki huzursuzluk yavaş yavaş artıyordu.

Asansör bozuk olabileceği gibi, asansör operatörü –elbette bir yerlerde öyle birinin olduğu varsayımına dayanarak– benim kutunun içinde olduğumu dalgınlıkla unutmuş da olabilirdi. Ara sıra benim, kendi varlığımın başkaları tarafından unutulduğu olur. Fakat iki olasılıkta da, nihayetinde o paslanmaz çelik gizli oda içerisinde kapalı kalmış oluyordum. Ne kadar kulak kesilip bir şeyler duymaya çalıştıysam da, kulağıma hiçbir ses gelmedi. Paslanmaz çelik duvara kulağımı iyice yapıştırarak dinlediğimde de ses gelmiyordu. Duvarda kulağımın şekli beyaz bir iz olarak kaldı yalnızca. Denemek amacıyla İrlandalıların “Danny Boy” şarkısını ıslıkla çaldıysam da, zatürree olmuş bir köpeğin hırlamasını andırır bir ses çıktı sadece.

Bu uğraşlarımdan da vazgeçerek asansörün duvarına yaslandım, cebimdeki bozuk paraları sayarak zaman öldürmeye karar verdim. Zaman öldürmek dediysem de, bu iş benimki gibi bir işte çalışan insanlar için profesyonel boksörlerin ellerinden lastik top eksik etmemeleri gibi, çok önemli antrenmanlardan biriydi. Öz anlamı açısından zaman öldürmek için yaptığım bir şey değildi. Düzensiz dağılım eğiliminin evrenselleşmesi ancak hareketlerin tekerrürüyle mümkün olur.

Her neyse. Ben sürekli olarak pantolon cebimde bolca bozuk para bulundurmaya özen gösteririm. Sağ cebime yüz ve

beş yüz yen bozuklukları, sol cebime ise ellilik ve onlukları koyarım. Birlik ve beşlikleri de arka cebime koyarım, ama prensip olarak sayıma dahil etmem. İki elimi ceplerime sokarak, sağ elimle yüzlük ve beş yüzlükleri sayar, buna paralel olarak sol elimle ellilik ve onlukları sayarım.

Böylesi bir hesabı hiç yapmamış birinin hayalinde canlandırması güç olacaktır, ama başlangıçta bir hayli bela bir iştir. Beynin sağ ve sol taraflarıyla tamamen farklı iki hesap yaparak, sonunda da ortadan ikiye kesilmiş bir karpuzu birleştirmek gibi, iki rakamı birleştiririm. Alışkın olmayanlar bir türlü beceremezler.

Beynin sağ ile sol yarısını fiilen ayırarak kullanmak mümkün müdür, değil midir, ben bilemem. Beyin fizyolojisi uzmanları çok daha farklı açıklamalar getirebilirler. Fakat ben beyin fizyolojisti olmadığım halde, fiilen hesap yaptığımda gerçekten de beynimin sağ ve sol yarılarını ayrı ayrı kullanabildiğim hissine kapılıyorum. Sayımı bitirdikten sonraki yorgunluk derecem açısından baktığımda da, normal bir sayım yaptıktan sonraki yorgunluk hissinden nitelik açısından çok farklı oluyor. Bu yüzden, işin kolayına kaçarak beynin sağ yarısıyla sağ cebimi, sol yarısıyla sol cebimi hesaplayabiliyorum, diye kestirip atıyorum işte.

Kendimi bir sınıflamaya sokmam gerekirse, sanırım dünyadaki olguları, oluşları ve varoluşları işin kolayına kaçarak düşünmeyi tercih edenler sınıfına dahil olurum. Bu benim işin kolayına kaçan mizaçta bir insan olduğumdan kaynaklandığı anlamına gelmesin; elbette, bir nebze öylesi eğilimlerim olduğunu kabul etmem gerekir, ama işin kolay yolunu seçerek olguları değerlendirmenin, yaşadığımız dünyada olguların öz niteliğini anlamaya, meşru kabul edilen yorumlardan çok daha yakın olduğu durumlar olur.

Sözgelimi, yerkürenin top şeklinde değil de, devasa bir yuvarlak masa şeklinde olduğunu düşünmemiz durumunda, günlük

yaşam düzeyinde ne gibi olumsuzluklar çıkar ki? Elbette bu sınırları zorlayan bir örnek ve her şeyi bu soruda olduğu gibi kafama göre yeniden kurguluyor değilim. Fakat yerkürenin devasa bir yuvarlak masa olduğu şeklindeki işin kolayına kaçan düşünce tarzının; yerkürenin top şeklinde olmasından kaynaklanan çok çeşitli önemsiz sorunu –örneğin, yerçekimi, gündönümü çizgisi ve ekvator gibi günlük yaşamımızı pek etkilemeyen sorunları– tertemiz silip süpüreceği bir gerçektir. Her haliyle sıradan bir yaşam süren bir insan, yaşamı boyunca kaç kez ekvator gibi bir şeyi dert etmek zorunda kalır ki?

Velhasıl, ben mümkün olduğunca işime öyle gelen bir bakış açısıyla oluşları gözlemlemeye özen gösteririm. Dünyanın varlığının gerçekten de çok çeşitli, hatta daha açık konuşmak gerekirse sınırsız olasılıkları barındırdığını düşünürüm. Olasılıkların seçimi, bir nebze de olsa dünyada yaşayan bireylere kalmıştır. Dünya yoğunlaştırılmış olasılıklara bağlı olarak ortaya çıkarılmış bir yuvarlak masadır.

Konumuza geri dönecek olursak, sağ ve sol ellerle tamamen farklı iki ayrı hesap yapmak asla kolay bir iş değildir. Benim ustalaşmam bile, uzunca bir süre aldı. Ancak, bir kez ustalaştıktan sonra ya da başka bir deyişle bir kez işin püf noktalarını yakalayayverdikten sonra, bu yetenek kolayca yitirilmez. Bisiklete binmek, yüzmek gibidir. Yine de, antrenman yapmayı gerektirmeyen bir iş de değildir. Kesintisiz antrenmanlar yoluyla yetenek güçlenir, stil iyice rafine edilmiş olur. İşte o yüzden, ben her zaman ceplerimi bozuk paralarla doldurur, boş zamanım olduğunda hesap yapmayı ihmal etmem.

O an ceplerimde 3 beş yüz yenlik, 18 yüz yenlik, 7 elli yenlik, 16 on yenlik bozuk para vardı. Toplam 3 810 yen ediyordu. Hesaplaması hiç de güç değildi. Hatta, elimi parmaklarını saymamdan daha kolaydı. İçimdeki huzursuzluğu atarak, paslanmaz çelik duvara yaslanıp, karşımdaki kapıya baktım. Henüz açılmamıştı.

Asansörün kapısının neden o kadar uzun süredir açılmamış olduğunu anlayamıyordum. Fakat bir süre düşündükten sonra, makine arızası ve görevlinin benim varlığımı unutması şeklindeki dikkatsizliği seçeneklerini bir kenara atabileceğim sonucuna ulaştım. Gerçekçi değildi çünkü. Elbette, makine arızası ya da görevlinin dikkatsizliği gibi durumların gerçekte olamayacağını söylüyor değilim. Aksine, gerçek dünyada o türden kazaların sık sık meydana geldiğinin de farkındayım. Benim söylemek istediğim, özel bir gerçeklikle kuşatılmış olduğumuzda –elbette, burada söylemek istediğim, o saçmalığa varan ölçüde kaygan yüzeylerle kaplı asansörün içinde– sıradan olanın, işin kolayını seçersek, antitez olarak özel durum olmaktan çıkması gerektiği. Makinenin bakımını ihmal eden, gelen misafiri asansöre bindirdikten sonra hareket ettirmeyi unutacak ölçüde dikkatsiz birisi, öylesine acayip bir asansör yapmaya kalkar mı acaba?

Yanıt elbette “No!”

Bu mümkün değil.

O ana kadar “onlar” korkutucu ölçüde titiz ve temkinli, bir o kadar da ciddiydiler. Onlar sanki her bir adımlarını cetvelle ölçerek yürüyorlarmış gibi yaparak gerçekten küçük ayrıntılara varana kadar gözden kaçırmamışlardı. Binanın ana girişinde iki güvenlik görevlisi tarafından durdurulmuş, kimi ziyarete geldiğim sorulmuş, ziyaretçiler listesinden kontrol edilmiş, sürücü ehliyetim kontrol edilerek ana bilgisayardaki bilgilerle karşılaştırılmış, metal detektörleriyle her yerim kontrol edilmiş ve tüm bunlardan sonra asansöre bindirilmiştim. Darphane gezisi için bile bu kadar sıkı kontrol yapılmaz. Hal böyleyken, bu aşamaya kadar geldikten sonra o dikkatli hallerinin bir anda ortadan kalkıvereceğini düşünmek bir hayli güç.

Öyleyse, geriye yalnızca beni bilinçli olarak o halde bırakmaları olasılığı kalıyordu. Herhalde asansörün hareketini algılamamı istemiyorlardı. O yüzden de, asansörü, yukarıya mı

çıkıyor yoksa aşağıya mı iniyor anlaşılmayacak ölçüde yavaşça hareket ettiriyorlardı. Bir yerlerde gözetleme kamerası bile olabiliirdi. Girişteki güvenlik odasında monitörler yan yana sıralıydı ve onlardan birinin asansördeki kameraya bağlı olması şaşırtıcı değildi.

İçimdeki sıkıntıyı hafifletmek için kamerayı bulmayı akıldan geçirdiysem de, şöyle bir düşününce karar verdim ki, öyle bir şeyi bulmuş olsam bile elime hiçbir şey geçmeyecekti. Bu yalnızca karşı tarafın alarm durumuna geçmesine neden olabilir, o durumda da asansörün hızını daha da yavaşlatmayı tercih edebilirlerdi. Bu da isteyeceğim bir durum olmazdı. Zaten randevu saatimi geçirmiştım.

Neticede, farklı bir şey yapmadan öylece beklemeye karar verdim. Yalnızca verilen bir işi gerine getirmek için oradaydım. Korkmamı, heyecanlanmamı gerektirecek bir durum yoktu.

Duvara yaslanarak ellerimi ceplerime sokup, bir kez daha bozuk paraları saymaya başladım. 3 750 yen çıktı. Çok kolay bir işti. Göz açıp kapayınca kadar tamamlamıştım.

3 750 yen?

Hesap yanlıştı.

Bir yerlerde hata yapıyor olmalıydım.

Avuç içlerimin terlemeye başladığını hissettim. Son üç yıl içerisinde bir kez bile ceplerimdeki parayı yanlış hesapladığım olmamıştı. Bir kez bile. Neresinden bakılırsa bakılsın, uğursuzluğa işaretledi bu. O uğursuzluk işareti net bir belaya dönüşmeden önce, gereken önlemleri almalıydım.

Gözlerimi kapatarak, gözlük camlarını temizlermiş gibi beynimin sağ ve sol yarılarını boşalttım. Sonra ellerimi ceplerimden çıkararak, avuç içlerimi iyice açarak kuruttum. Tüm bu hazırlıkları *Warlock* filminde düelloya hazırlanan Henry Fonda gibi ustalıklı yerine getiriyordum. Evet, çok önemsiz bir şey, ama o *Warlock* filmini severim.

Avuç içlerimin iyice kuruduğundan emin olduktan sonra, ellerimi yeniden ceplerime sokarak, üçüncü kez hesaba giriştim. Bu üçüncü hesap öncekilerden biriyle aynı olursa sorun yoktu. Herkes hata yapar. Özel koşullar altında sinirlerim gerilmişti ve kendime haddinden fazla güvendiğimi de itiraf etmeliyim. Bu da benim başlangıç seviyesinde bir hata yapmama yol açmıştı. Her neyse, önemli olan net rakamı bulabilmektir; böylece kurtulmam mümkün olabilecekti. Fakat ben o kurtuluşa ulaşmadan asansörün kapıları açılıverdi. Kapılar öncesinde hiçbir işaret olmadan, sessizce açılıvermişti.

Tüm dikkatimi ceplerimdeki ellerime verdiğimden, ilkönce kapının açıldığını tam olarak algılayamadım. Doğrusunu söylemek gerekirse, kapının açıldığını gözlerim algılamıştı, ama bunun somut olarak ne anlama geldiğini bir süre kavrayamamıştım. Elbette, kapının açılmış olması, o ana kadar sürekliliği kesintiye uğramış iki mekânın yeniden birbirine bağlandığı anlamına geliyordu. Aynı zaman da, bindiğim asansörün hedef noktasına ulaştığını ifade ediyordu.

Ceplerimdeki parmaklarımı oynatmayı keserek kapının dışına baktım. Dışarıda koridor vardı ve orada bir kadının duruyordu. Tombul, genç bir kadındı. Pembe takım elbisesinin altına, yüksek topuklu pembe ayakkabılar giymişti. Elbisesinin kaliteli pürüzsüz kumaşı ustalıkla dikilmişti ve kadının yüzü de aynı ölçüde pürüzsüzdü. Kadın bir süre emin olmak istemiş gibi yüzüme baktıktan sonra, başını hafifçe öne eğdi. Sanırım “Bu tarafa gelin” anlamında bir işaret etti. Bozuk paraları saymaktan vazgeçerek, ellerimi ceplerimden çıkarıp, asansörün dışına çıktım. Dışarı çıkar çıkmaz, sanki bu bekleniyormuş gibi, arkamdaki kapı kapanıverdi.

Koridorda durup çevremde göz gezdirdiysem de, nasıl bir yerde olduğumu anlayabileceğim bir ipucu bulamadım. Anlayabildiğim tek şey, olasılıkla bir binanın içinde bir

koridorda olduğumdu ve bunu bir ilkokul öğrencisi bile rahatlıkla anlayabilirdi.

Bu bir yana, iç dekorasyonu tuhaf denecek ölçüde sade bir binaydı. Oraya geldiğim asansörle aynı şekilde, kullanılan malzeme üst kalite olsa da, göze batan tek bir şey yoktu. Zemin malzemesi güzelce parlatılmış, ısıtılar saçan mermerdi. Duvarlar ise her sabah yediğim sandviç ekmeği gibi sarımtırak beyazdı. Koridorun iki yanında ağırlıkları hallerinden belli olan ahşap kapılar sıralanmıştı ve her birine oda numarasını gösteren plakalar illeştirilmişti, ama numaralar düzensiz ve anlamsızdı. “936”nın yanında “1213”, onun yanında da “26” vardı. Hiçbir yerde odalar böylesine karmakarışık numaralandırılmaz. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Genç kadın neredeyse hiç konuşmuyordu. Bana bakarak “Bu taraftan lütfen” demişti, ama yalnızca dudakları o şekilde hareket etmiş, ses çıkmamıştı. O işi kabul etmeden önce iki aylığına dudak okuma kursuna devam ettiğimden, bir şekilde ne söylediğini anlamayı başarmıştım. Asansördeki sessizlikle birlikte, geniz temizlemem ve ısıgım olması gereken şekilde seslere dönüşmemiş, kendimi sesler konusunda zayıf hissetmeye başlamıştım.

Tekrar genzimi temizlemeyi denedim. Çıkan ses yine hırıltı gibiydi, ama hiç olmazsa asansörde olduğundan daha düzgün bir ses çıkmıştı. Böylelikle biraz rahatladım ve bir nebze olsun kulağım konusundaki kendime güvenim yerine geldi. Sorun yoktu, kulağıma bir şey olmamıştı. Kulağım düzgündü; sorun kadının ağzındaydı.

Kadının arkasından yürüdüm. Sivri yüksek topuklardan çıkan, ikinci vakti taş kesme atölyelerini andıran ses boş koridorda yankılanıyordu. Kadının tül çorapların içerisindeki baldırları, tüm hatlarıyla mermer zemine yansıyordu.

Kadın ziyadesiyle tombuldu. Genç ve güzel bir kadındı, ama en belirgin özelliği tombul oluşuydu. Genç ve güzel bir

kadının tombul olması garip bir durumdu. Arkasından yürürken, boynuna, kollarına ve bacaklarına baktım. Vücudu sanki üzerine gece boyu sessizce lapa lapa kar yağmış gibi, şişkince etliydi.

Genç, güzel ve tombul kadınlarla aynı ortamı paylaştığımda hep kafam karışır. Neden öyle olduğunu kendim de tam olarak anlayamıyorum. Bu durum belki de, doğal olarak karşımdaki insanın yemek yaşantısını hayal etmemden kaynaklanıyordur. Tombul bir kadına baktığım anlarda, kafamın içinde o kadının tabakta kalan, çeşni olarak kullanılmış tereyi hıtır hıtır ısırsışı, tereyağlı krem sosunu tek bir damla bile bırakmayacak şekilde ekmek parçasıyla temizleyişi kendiliğinden canlanıverir. Bunu yapmadan duramam. Bunu yapınca da, sanki asidin metali eritişi gibi, kafamın içi kadının yemek yaşantısı sahneleriyle dolar, diğer farklı işlevleri yerine getirmemeye başlar.

Yalnızca tombul bir kadının hiçbir zararı yok. Yalnızca tombul bir kadın gökyüzündeki bulutlar gibidir. Sadece orada asılı durmaktadır ve benimle hiçbir ilgisi yoktur. Fakat tombul kadın, genç ve güzel bir tombul kadın olunca, durum farklılaşır. Ona karşı kalıplaşmış bir tavır sergilemek zorunda kalırım. İşin özü, bir gün gelip de onunla yatabileceğimi düşünmeye başlarım. Sanırım, kafamın içindeki karmaşaya neden olan da bu. İşlevlerini tam olarak yerine getirmeyen bir kafayla, tutup bir kadınla yatmak hiç de kolay olmaz.

Yine de, asla tombul kadınlardan nefret etmem. Kafa karışıklığı ve nefret aynı anlama gelmez. O ana kadar birkaç genç ve güzel tombul kadınla yatmışlığım vardı, ama bunlara genel olarak baktığımda hiç de kötü deneyimler değildi. Kafa karışıklığı doğru yönlendirilirse, orada normalde elde edilemeyecek güzel sonuçlara ulaşılabilir. Elbette, işlerin yolunda gitmediği de olur. Seks dediğimiz son derece hassas bir eylemdir; pazar günü süpermarketten termos almaya

benzemez. Aynı şekilde tombul kadınlar da olsalar, her birinin et dolgunluğu farklılıklar gösterir ve bazı et dolgunluğu türleri beni doğru yönlendireceği gibi, bazı et dolgunluğu türleri yüzeysel kafa karışıklığı içerisinde etkisini yitiriverir.

Bu anlamda genç ve güzel tombul kadınlarla yatmak, benim için bir tür mücadeledir. İnsanların tombulluk şekillerinde, insanların ölüm şekillerinde olduğu kadar çeşitlilik vardır.

Ben o genç ve güzel tombul kadının ardı sıra koridorda yürürken, aşağı yukarı bunları düşünüyordum. Kadın şık pembe takımının yaka kenarlarına renk uyumunu tamamlayan beyaz bir eşarp dolamıştı. Et dolgunluğu tam kıvamında olan kulakmemelerine taktığı altın dikdörtgen küpeler attığı adımlarla birlikte işaret ışıkları gibi ısıltılar saçıyordu. Genel olarak bakıldığında, tombulluğuna rağmen, vücudu hafifmiş gibi duruyordu. Elbette, sınıksız iç çamaşırları ya da öyle şeylerle, dışarıdan güzel görünecek ölçüde vücudunu sarmalamış da olabilir, ama bu olasılığı göz önünde bulundurduğumda bile, gergin kalçalarını çalkalayış şekli alımlıydı. Böylelikle ona sıcaklık duymaya başladım. Onun tombulluk şekli, sanırım tarzıma uygundu.

Bahaneler bulmaya çalışmıyorum, ama önüne çıkan her kadına karşı sıcaklık hissedenlerden değilim. Aksine, sanırım sıcaklık hissetmeyenlerdenimdir. O yüzden, arada sırada birine sıcaklık hissettiğimde, bu sıcaklığı gerçeğe dönüştürmeyi denemek isterim. Bu gerçek bir sıcaklık mı değil mi, dahası, gerçek bir sıcaklıksa eğer, nasıl bir işlev sergileyeceğinden kendimce emin olmak isterim.

Bunun üzerine yanına geçerek, söz verdiğim saati sekiz, dokuz dakika geçirdiğim için özür diledim.

“Girişteki prosedürün o kadar zaman alacağını bilmiyordum” dedim. “Üstelik asansörün o kadar yavaş olduğunu da. Oysa binaya, söz verdiğim saatten on dakika önce ulaşmıştım.”

“Biliyorum” demek istermiş gibi, kadın başını hafifçe öne eğdi. Boynundan parfüm kokusu geliyordu. Yaz günleri, sabahları kavun tarlasından yükselen kokuyu andıran bir koku. O kokuyla anlam veremediğim hislere kapıldım. Birbiriyle uyuşmayan iki farklı türden bellek parçası, benim bilmediğim bir yerlerde bir araya gelmiş gibiydi, ama özlem duygusu tatmaya başlamıştım. Arada sırada kendimi öyle hissettiğim olur. Çoğunlukla da bu özel bir kokudan kaynaklanır. Neden böyle olduğunu açıklayabileceğimi sanmıyorum.

“Amma uzun bir koridor” dedim, havadan sudan konuşmaya başlamak amacıyla. Kadın yürümeyi sürdürerek yüzüme baktı. Tahminimce yirmi bir, yirmi iki yaşlarındaydı. Hatları net geniş yüzünün teni güzeldi.

Yüzüme bakarak “Proust” dedi. İşin doğrusu, “Proust” diye telaffuz etmemiş, yalnızca “Proust” diyecek şekilde dudaklarını oynatmıştı. Yine hiçbir ses duyamamıştım. Nefesinden çıkan sesi bile duyamamıştım. Sanki kalınca bir camın ardından konuşuyormuş gibiydi.

Proust?

“Marcel Proust?” diye sordum.

Durumu tuhaf bulmuş bir ifadeyle yüzüme baktı ve “Proust” diye yineledi. Şansıma küserek önceki konumuma dönüp, ardı sıra yürürken “Proust” sözcüğünün dudak hareketlerine yakın sözcükleri bulmaya çalıştım. “Prof”, “Pırasa”, “Purosu” gibi bir anlam veremediğim sözcükleri birbiri ardına usulca telaffuz ettim, ama hiçbirisi o dudak hareketleriyle uyuşmuyordu. Kesinlikle “Proust” demişti. Fakat uzun koridor ile Marcel Proust arasında nasıl bir ilinti kurmak gerektiğini anlayamıyordum.

Belki de uzun koridorun metaforu olarak Marcel Proust’a gönderme yapmış olabilirdi. Fakat öyle olsa bile, durup dururken öyle bir şeyi aklına getirmiş ve söylemiş olması ziyadesiyle kabalık olurdu. Proust’un eser kümesine metafor olacak

EVK

Dünyanın sonu insanın yüreğinin içinde gelir.

“Çektiğin acıyı ben de anlıyorum.
Fakat bu herkesin başından geçiyor.
O yüzden senin de katlanman gerek.
Sonrasında kurtuluş geliyor.
O zaman artık sen, hiçbir şeyi dert
etmeyecek, üzölmeyeceksin. Hepsi
kaybolup gider. Geçici heveslerin
hiçbir değeri yok. (...) Burası
dünyanın sonu. Dünya burada sona
erer, ötesi yoktur. O yüzden sen de
artık hiçbir yere gidemezsin.”

Gölgesini kaybeden, kafataslarından
eski rüyaları okuyan bir adam ve dün-
yanın sonu gelmeden önce yaşayacak
sadece birkaç saati kalmış bir kahraman.
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın
Sonu 21. yüzyıl edebiyatına damgasını
vuran, költ yazar Haruki Murakami'den
bilimkurguyu masalsı bir dünyanın içinde
var eden, psikolojik gerilime göz kırpan
Kafkaesk bir roman.

